

хж свършване. Едно отъ условието ми бѣше, че ще ми храни селото; но когато стана това настаняваше на бѣжанцитѣ, тѣй ма намразихж, разбира се като бѣжанецъ, който залитва за тѣхъ, гдѣто се стараехъ и убѣждавахъ хората на селото да ги настанятъ, тѣй като знаехъ и расправяхъ на мюзина богатото имъ състояние, които бѣхж въ сила не по 5, 10; но по 20—30 души да хранятъ на вжщата си, щото тия хора сега не сж бриви, като ви ги налага правителството; и че тѣ сами знаятъ какъ остана тѣхното имущество отъ дрѣхи, покривки, пари, жито говеда овце, кози биволи, свинѣе и др. въ рѣцѣтъ на турцитѣ; но нѣма що да правятъ, злощастieto ни сподѣлило всички, та сега да измрѣтъ ли отъ гладъ? Глѣдамъ единъ день, два дена хлѣбъ не ми се дониса, дѣдо Пенчо Деведжията, като най-богатъ въ селото и старѣйшина, искалъ да храни една жена съ едно дѣте, когато въ списъка му се наложи отъ Г-нъ подгубернатора Д. Цапкова 2 жени съ едно дѣте, че причината съмъ билъ азъ да му се наложило по-вече; той като чорбаджия, разбира се налага си волята прѣдъ другитѣ да храни по-малко, а на другитѣ по-слаби отъ него да хранятъ по-вече, при туй защото съмъ ходилъ билъ въ Търново да ги ковлда, че не били си право настанили бѣжанцитѣ, заповѣдалъ на селенитѣ и кехаята да ми не недописатъ хлѣбъ, че сѣтнѣ дано се принуди съ това да си ида. Това ми го събщи Деню бакалина, който въ много случаи ми е помагалъ въ страданията и безкрайно добро правилъ, щото като ма съглѣдаше, че се върта изъ дюкяна му умисленъ и загриженъ, питаше ма и дѣсѣ ли пакъ ти недонесохж хлѣбъ, не се срамувай иди най-послѣ че искай отъ вжщата на кмета, и кога видишь че венчкитѣ срѣдства сж исчерпени отъ моя страна, тогава тайномъ образомъ ми испращаме хлѣбъ, сиренѣе, зеле или фасулъ въ посты, чушки пиперъ ѣстие и по 100 драми вино, на когото безкрайно съмъ благодаренъ: та когато останяхъ всѣки нхтъ безъ хлѣбъ и ястие, все той ма е прѣглѣждалъ, хранилъ и по нѣкога гощавалъ. Съ една дума наравно теглихъ съ бѣжанцитѣ ако и да бѣхъ учитель, ед-